

Sandfärgeriet Ljungsätervägen 1

Under kristiden var det svårt att köpa det tyg som man klädde kistorna med. Tyget lades i veck runt kistan och i sinnrikt ornament på locket. Och rätt mycket tyg gick åt.

Thure fick då idén att övergå till att färga in kistorna med svartfärgad sand. För detta ändamål byggde man på Ljungen upp en stor ladliknande byggnad. Här lagrade man den fina vita Skånesanden som man hämtade från stranden, just denna fina sand var lämplig för detta ändamål. Man hade ett förråd för sanden, och en avdelning där man kunde färga in. Infärgningen gick till så att man hade 3 fat, stora som vinfat, som var fyllda med vatten och olika kemiska ämnen. Sanden flyttades från fat till fat för att genomsyras av dessa kemikalier. Det var en stor och omständlig procedur och måste göras mycket noggrant. Man hade två heltidsanställda under tiden 1/3 till 30/5 som bara arbetade med detta. Här arbetade då Edvin Holmberg och Alfred Hansson.

Sandfärgeriet Ljungsätervägen 1

Sedan blev den färgade sanden torkad och packad i därtill avsedda säckar med 60 kg per säck. Säckarna var stämplade "Ljunghusensand Thure Mårtensson" och sändes med både järnväg och båt uppåt landet. Delvis skickades det från hamnen i Malmö. En grossist Wahlström i Karlstad hade båt och hämtade en del. Under första kriget var det långa tider när det inte gick någon järnväg.

Färdiga kistor i trä beströks med beck och man strödde omsorgsfullt den svarta sanden i becken för att få en jämn yta. Farmor Karna har berättat för Ida Nilsson att det under första kriget var svårt att få tag i de kemikalier som behövdes. Ingen import fanns. Thure var då mycket orolig att man måste lägga ner rörelsen genast igen, men så kom han på en idé. Han tog sin cykel och 14 dagar av sin tid och gav sig upp i norra Skåne och Småland och cyklade runt till de små byarna med gamla lager av kemikalier. Där lyckades han komma över allt han behövde för sitt sandfärgeri. (Hela idén med sandfärgeriet var ju Thures.) De som sålde sitt gamla lager var glada över att bli av med det och gladast var Thure som kunde fortsätta sin verksamhet.

Så småningom lönade sig inte sandfärgeriet mer och man rev ladan. Där står nu den sommarvilla, som Thure byggde på Ljungsättersvägen 1.